

ಸಂಬಂಧ ತೊಂದರೆಗಳಿವೆ. ಅಪ್ಪ- ಅಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದರಿಂದ ಮಗುವಿನ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡಲು ಅವರಿಗೆ ಸಮಯದ ಅಭಾವ. ಮಗುವಿನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಎಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ ಸಾಧನ ಕೊಟ್ಟು, ದೈಹಿಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾದ ಆಟಗಳಿಂದ ಮಗವನ್ನ ದೂರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಗುವಿನ ವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಬಂದ ಬರುತ್ತವೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಅವರು.

ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿವೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಜ್ಞಾನ ಇಲ್ಲದ ಬಡ ವರ್ಗದವರು ಮಾತ್ರ ಮಕ್ಕಳನ್ನ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಮಾತಿದೆ. ಕಾರಣ, ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮಗುವಿನ ಸಹಜ ಹಕ್ಕು.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮಗುವಿಗೂ ಉಚಿತ ಮತ್ತು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಲಭಿಸಲೇಬೇಕು ಎಂಬ ಕಾನೂನಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೂ, ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆ ಇರುವ ಎಲ್ಲ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರು ಪ್ರತಿ ಮಗುವಿನ ಕಡ್ಡಾಯ ನೋಂದಣಿಯನ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಫೀಸ್ ಕಟ್ಟಲಾರದ ಮಂದಿಗೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಯೇ ಗತಿ, ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮಗು ಬಡವರ ಮಗು, ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮಕ್ಕಳು ಉದ್ಧಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹಕ್ಕಿಪಟ್ಟಿ ರಾಜಾರೋಷವಾಗಿ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಟ್ಟ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಿರಂತರ ವರ್ಗಾವಣೆ, ಏನೇನೂ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದು, ಈ ಕೆಲಸ ತಮ್ಮದಲ್ಲ, ಸರ್ಕಾರದ್ದು ಎಂಬ ಮನೋಭಾವ ಮುಂತಾದ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆ ಎಂದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಬೇಡವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಂದು ಅವು ಪೂರ್ತಿ ಮುಚ್ಚಿಹೋಗಿಲ್ಲ. ಬಡವರಿಗೂ ಇರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಮೋಹವನ್ನ ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಈಗ ಸರ್ಕಾರವೇ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲೇ ಕಲಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಹಾಗಾದರೆ ಬಡವರು, ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗದವರು, ಶ್ರೀಮಂತರು ಎಂಬಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರಾ? ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮಕ್ಕಳ ಕುಟುಂಬಗಳು ಯಾವವು? ಎಂತಹವು? ಅವು ಸಮಾಜದ ಕೆಳಸ್ತರದಲ್ಲಿರುವ, ಕೆಳವರ್ಗದ, ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ವಲಸೆ ಬಂದವರ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲೇ ಉಳಿದು ಅಲ್ಲಿನ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ಕುಟುಂಬಗಳು ಅಥವಾ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನ ಊಟ ಬಟ್ಟೆ ವಸತಿಗೆಂದು ಮಾತ್ರ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆ. ಅವರ ಮಕ್ಕಳು ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋದರೆ ಒಂದಷ್ಟು ಶಿಕ್ಷಣದ ಜೊತೆ ಉಚಿತ ಯೂನಿಫಾರ್ಮ್, ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಬಿಸಿಯೂಟ ಮತ್ತಿತರ ಪ್ರಯೋಜನಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಅಂತಹ ಪೋಷಕರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಗು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬ ದುಃಖ, ಕೊರಗು ಕಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ನಗರದಲ್ಲಿರುವ ಆಟೋರಿಕ್ಷಾ ಚಾಲಕರು, ಅಂಗಡಿಗಳಲ್ಲಿನ ಕೆಲಸಗಾರರು, ಮನೆಕೆಲಸ ಮಾಡುವ, ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಉದ್ಯೋಗಗಲ್ಲಿರುವ ಮಂದಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿ, ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡಿ ಮಗುವನ್ನು ಓದಿಸುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿದೆ. ರಾಜ್ಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮವಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗೆ ಅವರ ಮಗು ಸೇರಿಕೊಂಡರೆ ಅದೇ ದೊಡ್ಡ ವಿಷಯ. ಸಿಬಿಎಸ್‌ಇ, ಐಸಿಎಸ್‌ಇ ಗಳಂತಹ ಪಠ್ಯಕ್ರಮವಿರುವ ಶಾಲೆಗಳನ್ನ ದೂರದಿಂದಲೇ ನೋಡಿ ತೃಪ್ತಿ ಪಡುವ ಪಾಡು. ತಾವು ಎಲ್ಲೋ ಸೋತವೇನೋ ಎಂಬ ಪಾಪಪ್ರಜ್ಞೆ. ಆದರೆ ಬಡತನದಲ್ಲೂ ಓದಿಸುತ್ತಿದ್ದೀವಿ ಎಂಬ ಧನ್ಯತೆಯೂ ಇದೆ.

ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರಾಟದ ಸರಕು

ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರಾಟಕ್ಕಿರುವ ಒಂದು ಸರಕೇ? ಒಂದು ಮಗುವಿನ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಪೋಷಕರ ಹಣ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಜೊತೆ ತಳಕು

ಹಾಕಿಕೊಂಡದ್ದು ಹೇಗೆ? ಮೌಲ್ಯಧಾರಿತ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂದರೆ ಏನು? ನಮ್ಮ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು, ಅಜ್ಜ ಅಜ್ಜಿಯರು ಹೇಳುವ ಮಾತು 'ಟೀಚಿಂಗ್ ಈಸ್ ಎ ನೋಬಲ್ ಪ್ರೊಫೆಷನ್' ಅಂದರೆ ಏನು? ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿ ಎಂಬುದು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇದೆಯೇ? ಇದ್ದರೆ ಅದು ಯಾರಿಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ?

ಭಾರತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಗಳಿಸಿದ ನಂತರದ ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷರು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಸರಕಾರಗಳು ಮುಂದುವರಿಸಿದವು. ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗಗಳಿಗೂ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸುವುದು ದೊಡ್ಡ ಸವಾಲಾಗಿತ್ತು. ದೇಶ ಆರ್ಥಿಕ ಭದ್ರತೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಬೇರೆಬೇರೆ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಕಂಡು, ಜಾಗತಿಕ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಲು ಆ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆ ನೆರವಾಗಿತ್ತು. ಆ ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಫೀಸ್ ಕಟ್ಟಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳಿಸುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಅಪರೂಪದ್ದು. ಇದ್ದ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲೇ ಓದಿ ಬಹಳಷ್ಟನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ ಅನೇಕ ಮಹನೀಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಉದಾಹರಣೆ ನಮಗಿಲ್ಲ ತಿಳಿದಿದೆ.

ಮಗನನ್ನು ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಅಥವಾ ಮೆಡಿಕಲ್ ಓದಿಸಲು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಿಕ್ಷಣ ಬೇಕೇಬೇಕು ಎಂಬ ಹೊಸ ತಿಳಿವಳಿಕೆ, ನಂಬಿಕೆ ಪೋಷಕರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಇದ್ದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾಯಿಸಿತು ಎನ್ನಬಹುದು. ಆ ನಂಬಿಕೆಗೆ ನೀರೆರೆದಿದ್ದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಬಹುಬೇಗನೆ ಹರಡಿಕೊಂಡ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು. ಅವು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ, ಪಠ್ಯ ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನ ಕೂಡ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡು ಕಬಂಧಬಾಹುಗಳಾದವು. ಅವು ಹೇಳಿದ ಕೇಳಿದ ಡೊನೇಷನ್ ಮತ್ತು ಫೀಸ್ ಕಟ್ಟಲು ಜನ ಮುಂದಾದರು. ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂದರೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಂತಸ್ತಿನ ಗುರುತಾಯಿತು.

ಯಾವ ಇಂಟರ್‌ನ್ಯಾಷನಲ್?

ನಂತರ ಮತ್ತೊಂದು ಹೊಸ ಅಲೆ ಬಂತು - ಇಂಟರ್‌ನ್ಯಾಷನಲ್ ಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣ. ಯಾವ ಇಂಟರ್‌ನ್ಯಾಷನಲ್, ಯಾವ ದೇಶದ ಮಾದರಿ, ನಮಗೆ ಯಾಕೆ ಬೇಕು, ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇವರು ಹೇಳಿದ ಮಾದರಿಯನ್ನ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ -

ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ

